

Teatre lliure

© Marieta

emilia

creació i direcció **Claudio Tolcachir**

Montjuïc . del 16 al 26 d'octubre

Emilia

creació i direcció **Claudio Tolcachir**

intèrprets (per ordre alfabètic)

Malena Alterio Caro / **David Castillo** Leo / **Daniel Grao** Gabriel / **Alfonso Lara** Walter / **Gloria Muñoz** Emilia

translació al castellà **Mónica Zavala** / escenografia i vestuari **Elisa Sanz** /
il·luminació **Juan Gómez Cornejo**

ajudant de direcció **Mónica Zavala** / producció executiva **Olvido Orovio** /
direcció de producció **Ana Jelín**

producció **Producciones Teatrales Contemporáneas**

espectacle en castellà

durada **1h. 30'** sense pausa

19/10 col·loqui amb la companyia després de la funció

seguiu #emilia al twitter

horaris: de dimarts a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 21h.
el diumenge a les 18h.

preus: 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte
22" dimarts i dimecres, dies de l'espectador
15" tarifa última fila

L'Argentina aterra al Lliure amb **Claudio Tolcachir**, que ja ens va fascinar amb *La omisión de la familia Coleman* el 2009. Ara presenta un altre text seu que ens parla del paper clau de la infantesa en la comprensió i la gestió de les emocions.

Aquest muntatge es va estrenar el 9 de gener del 2014 a la Sala Verde dels Teatros del Canal de Madrid.

El muntatge original, es va estrenar l'abril del 2013 amb un repartiment argentí format per **Carlos Potaluppi, Gabo Correa, Elena Boggan, Adriana Ferrer i Francisco Lumerman**.

Els altres espectacles que conformen la ruta *bonaerense* de la programació d'aquesta temporada són:

Sonata de otoño

d'**Ingmar Bergman** versió i direcció **Daniel Veronese**

Montjuïc - del 6 al 9 de novembre

El reportaje

de **Santiago Varela** direcció **Hugo Urquijo**

Gràcia - del 16 al 18 de març

Quan el meu germà gran va fer quaranta anys em va tocar recollir amb el cotxe a una dona que ens havia cuidat de petits, i durant tot el viatge em va anar relatant històries de la meva infantesa que jo no recordava, i que en realitat encara no recordo.

Allò que em va commoure va ser la vivacitat de aquelles històries. El detall amb què ella les recordava em feia sentir tant desagraït. Eren moments fonamentals i jo no els recordava.

Això em va fer pensar en la simetria de aquesta mena de amors. Dels qui compleixen un rol professional però afectiu i que poden quedar fàcilment oblidats.

També em va fer pensar en la forma que pren en nosaltres la solidaritat. Què és ser solidaris per a nosaltres? Crec que la tragèdia moderna habita en la desconexió que patim davant del dolor dels altres. Davant de l'amor dels altres. La solidaritat sovint pren forma de calmant per a la nostra pròpia incomoditat. En aquests casos som solidaris, doncs, només amb nosaltres mateixos.

Claudio Tolcachir

En aquesta història hi surt un home que va patir la infantesa de manera malaltissa, va viure amb molt de dolor el rebuig del món i només va rebre afecte de la seva mainadera.

És possible que un home que només hagi conegut l'amor contractat consideri normal que les regles de l'amor impliquin pagar per l'afecte?

Aquest home és el Walter, que a força de passió, de treball i de recursos ha construït el seu món adult. És una història farcida de mentides, d'aquelles que es justifiquen per la supervivència de la família. A diferència d'altres personatges meus, aclaparats per la negació, aquests éssers són conscients i alhora víctimes de les seves mentides, però estan massa aterrits per trencar la petita estructura que han bastit.

"Ningú no és tan pur, no hi ha un amor sense condicionaments" sosté el Walter intentant retenir la dona que se li escapa. Tothom s'estima per algun motiu. I aquest motiu no és sempre l'amor.

Es pot embolicar amb el costum, la conveniència, el cansament, la culpa, la por de la soledat, l'esperança perduda, la mort que treu el cap.

Aquí ho sap tothom: el Walter ho va donar tot per tenir aquesta família, i no estimar qui ens ho ha donat tot pot ser molt dolorós. I assumir la mentida i trobar-se nu encara pot ser-ho més.

En aquesta història l'Emília, la mainadera, és potser qui podrà presumir d'una fidelitat amorosa indestructible: forma part de la seva naturalesa i la portarà a l'extrem del sacrifici tràgic.

Potser és la història dels nens-homes que necessiten mainadera.

Una història de perdedors, conscients i espantats de la seva condició. I d'una estructura social que grinyola. Que s'ha allunyat de la seva essència més simple. I que encara s'aferra, com pot, a una imatge d'ella mateixa.

la crítica ha dit...

Emilia: caça major. *Emilia* és, pel meu gust, l'obra més complexa, arriscada i ferotge de l'argentí Claudio Tolcachir. Encara mestic recuperant del seu impacte als Teatros del Canal. Extraordinària funció: text, posada en escena, interpretacions. Molt dura, molt negra, amb una tensió asfixiant, i un dels treballs de l'equip més intensos i conjuntats que he vist. Té l'estranyesa d'un malson, però ja sabem que hi ha malsons que passen a plena llum, un dia rere l'altre. En família. (...) *Emilia* està omplint el Canal. El públic detecta quan hi ha vida, quan hi ha caça major. (...) Com a dramaturg, Tolcachir dosifica molt sàviament la informació, donant les pistes precises sense ocultar cartes ni subratllar la naturalesa profunda de cada personatge, sense forçar-nos a treure conclusions anticipades. Com a director, mostra aquí un impressionant maneig dels tempos. (...) La funció té alguna cosa de primigènia, alguna cosa que apel·la directament als sentits i les emocions bàsiques, al dolor i a la por, a la còlera i la pietat. Els cinc actors defensen personatges difícilíssims, amb moltes capes i molts colors. He vist grans treballs de Gloria Muñoz, però aquest s'endú la palma. És un làser quirúrgic, entre Geraldine Page i Julia Caba Alba. (...) Malena Alterio, amb la fragilitat anímica d'una nena atemorida, et trenca el cor lentament, de principi a final: un altre *tour de force*. David Castillo es mou entre l'agitació extrema, arran del perill, i una indefensió melancòlica, commovedora. Daniel Grao ens mostra un Gabriel futur, madur i desolat per la pèrdua, i a cavall de la seducció i l'egoisme en el present de la història. Alfonso Lara em va deixar sense alè. Enorme personatge i enorme interpretació: no em sembla cap hipèrbole dir que està molt a prop de la vitalitat, la precisió, la subtileza i el vitalisme neuròtic de James Gandolfini, potser perquè Walter no està lluny de Tony Soprano, un monstre revestit de bonhomia. No, m'expresso malament: la clau està en com sap fer que coexisteixin la bonhomia i la monstruositat del personatge. El crescendo de l'última mitja hora (per escriptura, direcció i interpretació) és una de les coses més poderoses que he vist últimament dalt d'un escenari. Heu de veure *Emilia*. Et deixa exhaust, estremit, sacsejat i elevat com les grans tragèdies.Ā

Marcos Ordóñez (El País)

Volcà emocional. Enmig del viatge antropològic de la vida de Walter, sobre el vincle del qual amb Emilia és la trama i la subtrama de la peça, hi ha: situacions hilarants, commovedores, revelacions majúscules, uns escacs on potser tot equivoques de quina és la peça que es mourà a continuació, per on vas lliscant en una estructura dramàtica subtil i relliscosa. (...) Allò que és brillant de Claudio Tolcachir és que no necessita, i aquí rau la potència de la seva poètica, jugar al misteri fosc o fer la peça intel·ligent+. Allò que captiva de la seva dramaturgia és que la qüestió brilla per ella mateixa: la seva simplicitat, la seva complexitat i la vitalitat de la dura (duríssima) història es conjuguen per donar per resultat un camí estret i elegant per on lentament t'aniràs esquitxant amb el fang de la història, i quan la llum s'apaga, hauràs quedat impregnat pel magma d'una història tan sísmica que commou en tot el seu recorregut.+

Hugo Manu Correa (Tranvías y Deseos)

Claudio Tolcachir commou amb la seva nova peça, sensible, dura i pertorbadora. No passa gaire. És més: no passa gairebé mai. Però si una obra és capaç de transformar-nos durant unes hores, de fer-nos tornar més sensibles, més vulnerables, més delicats; si no ens deixa ni registrar de seguida la convenció de l'aplaudiment, perquè la funció ja s'ha acabat però encara no et pots alçar de la cadira i no tens prou emoció per agrair als actors tanta veritat en escena; tanta honestat; si una petita sala independent aconsegueix això, el teatre no morirà mai.+

Mercedes Méndez (Tiempo Argentino)

A *Emilia* se succeeixen simultàniament accions interrelacionades que ens parlen de la intimitat dels personatges en aquell anhel per buscar els lligams perduts i el veritable amor. Aquest afecte tan tenyit de llàgrimes i de commoció, com ho estan tots els vincles miserables, inconclusos. *Emilia* permet, a través d'un text profund i commovedor, posar l'accent en els vincles i en com els éssers humans busquem incansablement l'amor, encara, en llocs plens de dolor i de malenconia.+

Sofía Lara Gómez Pisa (BAFICI 2014)

Emilia proposa una aproximació, gairebé *voyerística*, a la languinosa realitat d'una família argentina carregada d'amors, odis i contrarietats. Una obra que no acaba quan s'abaixa el teló sinó que queda en la ment de l'espectador i demana debats, amb un cafè pel mig, quan se surt de la funció.+

Fabián D'Amico (mundoteatral.com)

La història es fa i es desfà a través d'aquests cossos que irradien una sensibilitat atordida, que sufoca, que demana llibertat però no la troba. Tolcachir sap que no hi ha cap drama millor, en aquesta època, que el que es construeix des d'aquest lloc: des de l'emoció pura que provoca una conducta desestabilitzada perquè la seva existència no troba l'equilibri necessari. (...) *Emilia* és un drama summament apassionat des de la seva construcció però altament irritable a l'hora de voler-lo observar des d'una possible afirmació d'afectes. No proporciona possibilitats. Això el fa tan desestructurador i, alhora, tan provocador de reflexió.+

Carlos Pacheco (La Nación)

els intèrprets

Malena Alterio

Ha interpretat papers en les peces teatrals *Los hijos se han dormido* (2012), versió de *La gavina* d'Anton Txékhov, direcció Daniel Veronese; *Madre coraje* (2010), de Bertolt Brecht, direcció Gerardo Vera; *Tío Vania* (2008), d'Anton Txékhov, direcció Carles Alfaro; *El séptimo cielo* (2002), direcció José Pascual; *Rulos* (2001), direcció Sergi Calleja; *Encierro* (2000), direcció Andrés Lima; *El obedecedor* (2000), direcció Amparo Valle; *La barraca* (1999), direcció Cristina Rota; *Lorca al rojo vivo* (1998), direcció Cristina Rota; *Náufragos* (1997), direcció Jesús Amate i María Boto.

Ha participat a les pel·lícules *Carta a Eva*, 2011 (direcció Agustí Villaronga); *Cinco metros cuadrados*, 2010 (direcció Max Lemcke); *Nacidas para sufrir*, 2008 (direcció Miguel Albadalejo); *El camino*, 2008 (direcció Roberto Santiago); *Una palabra tuya*, 2007 (direcció Ángeles González-Sinde); *Casualday*, 2006 (direcció Max Lemcke); *La torre de Suso*, 2006 (direcció Tom Fernández); *Miguel y William*, 2006 (direcció Inés París); *Días de cine*, 2006 (direcció David Serrano); *Las voces de la noche*, 2003 (direcció Salvador García); *Torremolinos 73*, 2002 (direcció Pablo Berger); *Nunca es tarde para hacerse valer*, 2008 (direcció Gracia Querejeta); *Entre nosotros*, 2004 (direcció Darío Stegmayer); *El balancín de Iván*, 2003 (direcció Darío Stegmayer); *Desaliñada*, 2000 (direcció Gustavo Salmerón); *Incontinencia*, 2000 (direcció David Serrano).

En televisió ha participat en les sèries *Buenagente*, *La que se avecina*, *Aquí no hay quien viva*, *El Comisario* i *Hermanas*.

Malena Alterio ha estat guardonada amb, entre altres, el Premi Cartelera Turia 2012 a la Millor Actriu per *5 metros cuadrados*; el Fotogramas de Plata 2012 a la Millor Actriu de Teatre per *Madre Coraje*; Fotogramas de Plata 2010 a la Millor Actriu de Teatre per *Madre Coraje*; Premi Unión de Actores 2009 a la Millor Actriu Secundaria per *Tío Vania*; Premi San Pancraccio 2009 a la Millor Actriu per *Una palabra tuya*; Premi de l'Acadèmia de Televisió 2005 a la Millor Actriu per *Aquí no hay quien viva*.

David Castillo

De 2004 a 2013 va interpretar el personatge d'El Jonathan a la sèrie de televisió *Aida*. A més, ha participat també en les sèries *Ana y los 7*, *Manolito Gafotas*, *Una nueva vida* i *Hospital Central*. En cinema podem veure a *Torrente 4*, direcció Santiago Segura; *El diario de Carlota*, direcció José Manuel Carrasco; *Cachorro*, direcció Miguel

Albadalejo, i *El séptimo día*, direcció de Carlos Saura.

En teatre s'ha posat sota les ordres de Adolfo Fernández a *Naturaleza muerta en la cuneta* i de Salva Bolta a *Münchhausen*.

Daniel Grao

En teatre ha treballat sota les ordres de directors com Blanca Portillo (*La avería*), Joaquín Hinojosa (*Voces póstumas*), Manuela Lorente (*A escasos metros*) i Quique Culebras (*Es desde aquí que miro la luna*).

En cinema podem veure a *Fin* (direcció Jorge Torregrossa), *Los ojos de Julia* (direcció Guillem Morales), *La mula* (direcció Michael Radford), *After* (direcció Alberto Rodríguez), *Di que sí* (direcció Juan Calvo), *La flaqueza del bolchevique* (Manuel Martín Cuenca); *Volverás* (direcció Antonio Chavarrías); *Fumata blanca* (direcció Miquel García); *Casa de locos* (direcció Cédric Lampische).

Ha participat en les sèries televisives *Hermanos*, *Luna*, *el misterio de Calenda*, *Mario Conde: Los días de gloria*, *Águila Roja*, *Los misterios de Laura*, *Ángel o demonio*, *Tormenta*, *La princesa de Éboli*, *Acusados*, *Hermanos y detectives*, *Plan América*, *Sin tetas no hay paraíso*, *Positius*, *Quart*, *Amistades peligrosas* i *El Comisario*.

Ha rebut el Premi al Millor Actor Secundari de la Unión de Actores per l'obra teatral *La avería*, dirigida per Blanca Portillo i el Premi Millor Actor Revelació de la Unión de Actores per la sèrie *Acusados*.

Alfonso Lara

Ha interpretat papers a les peces *Los hijos se han dormido* (direcció Daniel Veronese), *El divorcio de Fígaro* (direcció Alfonso Lara), *Falstaff* (direcció Andrés Lima), *Urtain* (direcció Andrés Lima), *Bajarse al moro* (direcció Alonso de Santos), *El león en invierno* (direcció Juan Carlos Pérez de la Fuente), *Yo, Satán* (direcció Álvaro Lavín), *Sueños de un seductor* (direcció David Ottone) i *La dama duende* (direcció Alonso de Santos), entre altres.

Ha dirigit obres com *Ilusiones rotas*, de F. Travesti; *Crisis*, amb textos de Eloy Arenas i Luis Lázaro, i la peça *A saltos, una creació colectiva*.

En cinema, ha treballat als llargmetratges *Proyecto Dos*, direcció Guillermo Groizard; *OFNI*, direcció José Semprún; *El robo más grande jamás contado* y *El corazón del guerrero*, totes dues dirigides per Daniel Monzón, i *Muertos de Risa*, direcció Álex de la Iglesia.

En televisió ha interpretat papers a les sèries *Isabel*, *Plaza de España*, *Amar en tiempos revueltos*, *La chica de ayer*, *Cuestión de sexo*, *Los Serrano*, *Un paso adelante*, *Periodistas*, *El Comisario*, *Hospital Central*, *Policías*, *El Grupo*, *24 horas* i *La casa de los líos*.

Alfonso Lara ha rebut el Premi Max al Millor Actor de Repartiment per *Urtain* i va ser Finalista al Premi Ercilla en la categoria de Millor Actor Protagonista per *Bajarse al moro*.

Gloria Muñoz

Debuta com a actriu el 1965 al Festival Medieval de Hita amb *Juglares y danzadoras del buen amor*, de Criado Val. Ha interpretat papers a *La muchacha del sombrero Rosa* i *Primavera en la plaza de París*, totes dues dirigides per Enrique Diosdado; *Las sillas*, dirigida per Daniel Bohr; *Castañuela 70*, dirigida per Juan Margallo; *Mary Bloom*, dirigida per Juan Margallo; *Los últimos días de soledad de Robinson Crusoe*, dirigida per Juan Margallo; *La boda de los pequeños burgueses*, dirigida per Ángel Facio; *La sangre y la ceniza*, dirigida per Juan Margallo; *Sopa de mijo para cenar*, dirigida per José Amo Ortega; *Golfus de Emérita Augusta*, dirigida per José Luis Alonso de Santos; *El teatro español en el exilio*, dirigida per Alonso de Santos; *Una orquesta de señoritas*, dirigida per Díaz Zamora; *Bodas de sangre*, dirigida per José Luis Gómez; *Y yo con estos*

nervios, dirigida per Fermín Cabal; *El acompañamiento*, dirigida per Cristina Rota; *Martes de Carnaval*, dirigida per Mario Gas; *La casa de Bernarda Alba*, dirigida per Calixto Bieito; *Las bicicletas son para el verano*, de Fernando Fernán Gómez, dirigida per Luis Olmos, Premio Mejor Interpretació Femenina de Teatro 2003; *La Orestíada*, dirigida per Mario Gas; *Homebody Kabul*, direcció de Mario Gas, Premi Millor Actriu de Repartiment; *Ante la jubilación*, dirigida per Carme Portaceli; *Las Troyanas*, dirigida per Mario Gas; *Todos eran mis hijos*, dirigida per Claudio Tolcachir.

En televisió ha treballat a les sèries *Las chicas de hoy en día*, *Siete vidas* i *El síndrome de Ulises*, entre altres.

En cinema, ha interpretat papers en pel·lícules com *Al diablo con el amor* (direcció Gonzalo Suárez), *La reina del mate* (direcció Fermín Cabal), *La vida alegre* (direcció Fernando Colomo), *La leyenda de la doncella* (direcció Juan Pinzas), *Entre rojas* (direcció Azucena Rodríguez), *La flor de mi secreto* (direcció Pedro Almodóvar), *Manolito Gafotas* (direcció Miguel Albadalejo), *Año Mariano* (direcció Fernando Guillén Cuervo i Karra Elejalde), *El Bola* (direcció Achero Mañas) i *Deseo* (direcció Gerardo Vera).

Autor i director

Claudio Tolcachir

Buenos Aires 1975

Actor, director i docent teatral. Ha treballat, com a actor o director, entre d'altres, als espectacles següents: *De rigorosa etiqueta*, de Norma Aleandro (dir. Norma Aleandro); *El juego del bebé*, de Edward Albee (dir. Roberto Villanueva); *Orfeo y Eurídice*, de Jean

Anouilh (dir. Claudio Tolcachir); *La dama duende*, de Calderón de la Barca (dir. Daniel S. Marsal); *Long Play*, de Jorge Leyes (dir. M. Salas); *Chau Misterix*, de Mauricio Kartún (dir. Claudio Tolcachir); *Traje de sastres*, de Darío Lucheta (dir. Silvina Katz); *Sueño de una noche de verano*, de W. Shakespeare (versió de Javier Daulte, dir. Diego Kogan); *Ah, Soledad*, de E. O'Neill (dir. Agustín Alezzo); *Lisístrata* de Aristòfanes (dir. Eduardo Riva i Rita Armani); *Medea*, de Jean Anouilh (dir. Eduardo Riva); *Juana de Lorena*, de M. Anderson; *Romeo y Julieta* (dir. Alicia Zanca); *El hombre que se ahoga* (dir. Daniel Veronese), *En casa en Kabul* de Tony Kushner (dir. Carlos Gandolfo); *La profesión de la Señora Warren* de Bernard Shaw (dir. Sergio Renan).

En els últims anys ha dirigit *Buena gente*, de David Lindsay-Abaire; *El viento en un violín*, un text propi; *Todos eran mis hijos*, de Arthur Miller, *Agosto: Condado de Osage*, de Tracy Letts, i *Tercer cuerpo, la historia de un intento absurdo* (text propi). L'any 2009 va rebre el premi Clarín al millor director.

En cinema ha participat a *Buenos Aires me mata*, de Beda Docampo Feijoó.

En televisió ha intervingut en títols com *Chiquititas*; *Buenos vecinos*; *Mi ex*; *Mamitas*; *Desesperadas por el aire*; *Las chicas de enfrente*; *Los machos*, i *¿Dónde estás amor de mi vida que no te puedo encontrar?*

més informació

http://www.ptcteatro.com/produccion_detalle.php?nid=67

<http://www.timbre4.com>

<http://www.alternivateatral.com/persona4472-claudio-tolcachir>